

HØYESTERETTSADVOKAT
MARKUS ANDRESEN

111108

Medlem av Den Norske Sakførerforening

SJØGATEN 3 — TELEFON 21242 — POSTBOKS 285 — POSTGIRO 97029

Forbundet for Sosial Oppreisning,
Kierschowsgt. 5,
Oslo.

BODØ, den 18. juli 1964.

Deres ref.

Deres brev av

Min ref. A/ua.

Tore Charles Kristensen.

Jeg har med takk mottatt Deres skrivelse av 15. d.m.
Til Deres orientering oversender jeg vedlagt kopi av
begjæring om fornyet behandling/anke til Høyesterett.

Æ r b ø d i g s t

Markus Andresen.

Moldjord i Beiarn.

Bodø, den 18. juli 1964.

Herr politimesteren i Bodø,
Bodø.

Bodø herredsretts dom av 26/6-1964.

Jeg begjærer herved fornyet behandling av saken ved lagmannsretten, idet herredsretten har tatt feil når den har funnet at jeg ikke har slik alvorlig overbevisning som omhandlet i den militære straffelovs § 35, siste ledd.

Subsidiært anker jeg herredsretten dom til Høyesterett på grunn av mangelfulle domsgrunner og uriktig lovanvendelse.

Det fremgår av den skrivelse jeg i 1951 sendte Justisdepartementet og mine skrivelser fra 1958 til h.h.v. kaptein H. Wika og I.R. 14, Mosjøen at jeg forlangte garanti for full likestilling med de øvrige tjenestegjørende før jeg møtte til tjeneste. Det vil fremgå av landssvikdommen av 22/5-1946 at det ble begått et klart justismord da Bodø herredsrett dømte meg for landssvik. Som det fremgår av dommen, ble jeg dømt for at jeg etter flere ganger å ha nektet å møte ga etter for trusel om arrest og møtte til væpnet vakt på Langstranda i Bodin i Hirdens Bedriftsvern. Jeg var den gang 18 år. Det forelå en nødssituasjon, og hvis retten ikke var påvirket av den overopphetede stemning som den gang rådet, skulle jeg vært frifunnet. Det er verd å merke seg at Alta herredsrett i en dom av 24/1-1949, som vedligger saksdokumentene, frifant en ung mann, som hadde vært i en noenlunde tilsvarende situasjon.

Imidlertid er det på det rene at jeg er dømt som landssviker.

Denne dom har jeg fått føle virkningen av hele tiden siden. I dommen er det gjort fradrag for 73 dagers

utholdt varetektsfengsel. Det er riktig at jeg ^{er} satt i varetekt i 73 dager, men derefter ble jeg av fengselsmyndighetene uten lov og dom sendt ut på gårdsarbeide i Bodin til ca. 20. oktober 1945. Derefter fikk jeg anledning til å reise hjem. Dommen har kastet sine skygger over meg, og jeg må være forberedt på å bære virkningen av dommen livet ut. Jeg ble dommen kjent uverdigg til å gjøre tjeneste i rikets krigsmakt. Det er uforståelig for meg at jeg derefter skal kunne bli verdigg til å gjøre slik tjeneste igjen. Jeg forstår det slik at jeg er god nok til å gjøre underordnede tjeneste, men jeg er fremdeles uverdigg til å bli likestillet ved andre tjenestepliktige. Attest for nasjonal holdning har like til det siste vært krevet ved avansement. Jeg henviser til kunngjøring om ledigg stilling som sjef for Gildeskål HV-området, jfr. advokat Andresen ekspedisjon av 17/1-1964 til herr politimesteren. Slik attest har i et hvertfall inntil nyligg vært krevet også ved ansettelse av lavere befal. Nu er i et hvertfall de som søker lavere befalstillinger såvidt unge at attest for nasjonal holdning må være upåkreppet, idet dette befal bare var barn da krigen sluttet. Krevet om attest for nasjonal holdning bekrefter at de tjenestepliktige vurderes efter politiske mål. Tidligere landssvikere er i beste fall bare ønsket til underordnet tjeneste. Jeg vedlegger utklipp fra Nordlandsposter for lørdag 25. april 1964 vedrørende et tilfelle hvor en Rinnan-agent var blitt innkalt til HV-tjeneste. Artikkelen bekrefter at det ikke nytter å påberope seg at man har fått sin dom og gjort opp med samfunnet. Det har ikke vært og vil aldri kunne bli full likestilling. Det er i denne forbindelse av interesse å se at Arbeiderbladet 24/9-1958 i en leder nekter at landssvikere gjør tjeneste i forsvaret, jfr. bilag 3 til forannevnte ekspedisjon.

Det er uklart for meg hvilke vilkår som mangler for at min overbevisning skal være straff-frihetsgrunn. Rettens begrundelse er efter min mening mangelfull.

Jeg forstår dommen nærmest slik at retten har lagt til grunn at en overbevisning av den art jeg har påberopt meg aldri kan være straff-frihetsgrunn efter den militære straffelovs § 35, siste ledd. Dette mener jeg er i strid med en riktig forståelse av Høyesteretts dom, inntatt i Rt. 1950, side 917.

Hvis begjæringen om fornyet behandling blir tatt til følge, anmoder jeg om at advokat Andresen må bli beskikket som min forsvarer for lagmannsretten.

Ærbødigst

Tore Charles Kristensen.